

" R E E D U C A R E A "
său

BATJOCORIREA FIINTEI UMANE

Multe ne-a adus nouă acest răsărit dealungul vtmurilor.

Dar numai rău.

Prin minciună fraudă și forță ne-au furat bucăți din trupul țării și a făcut să curgă lacrimi și sânge nevinovat... urmăriți să sâdească Sămânța delatunții, a trădării și a vânzării fratelui de către frate.

După ce ne făuriserăm o țară cu sacrificiul a 800.000 de eroi și ne creasem o viață tihnită bazată pe omenie, pe respectarea semenului și a bunurilor lui, pe confruntări ideologice, pe o artă a guvernării în care omul să fie în slujba omului, ei care se apezaseră prin forță la răsăritul spațiului nostru micoritic au căutat să ne schimbe felul de viață, să ne pună în slujba lor, să ne reducă felul de viață, educația greșită ce o mosteniserăm șziceau ei, dar țare s'a dovedit a fi fost bună.

Și au început-o cu bieții noștrii prizonieri, ce căzuseră în mâinile lor luptând să ia înapoi ceea ce era al nostru și ni-l furase, să readucă la casele lor zecile de mii de locuitori răpiți și dusi în neafârșita Siberie.

Răspunsul a fost prompt și poate fi socătit, o "Catilinară" intervenția lui Vili Popescu (avocat de la Târgoviște) împotriva Anei Pauker care se dusesse printră lagărele sovietice să caute trădători tip Cambrea și să-i amenințe pe prizonierii români că vor putezi în Siberia dacă nu vor ingenușchia în fața ei:

"Cu ce drept tu, străină de neam, acuzi de trădare pe cei în suferință și dai lecții de simțire românească aceloră pe care patronii tăi i-au ținut în iad și care nu vor să folosească, în ciuda amenințărilor cu moartea, șansa ce le-o dai de a ieși de aici, cum au făcut-o nefericitii care te urmează. Mie, celui lovit și batjocorit, nu mi-a trecut prin minte să-ți etichetez crezul și lupta ta, dar tu o faci sălbatic și nerușinat..."

Această sinistră figură de "educatoare" era Ana Robinsohn îndrăgostită de "victoria" bolșevismului, prezentă în primele rânduri în confruntarea de la teatrul național (13 Dec. 1918), și continuat conviețuirea cu pictorul Rubin, trecând la Henby Steinberg, căsătorindu-se pe 1-06-1921 la Zürich cu Marcel Pauker, plecată în misiune cominternistă ajunge la Praga unde se lipește de jurnalistul Desider Fried, alias Eugène Clément (fondatorul P.C.-ului cehoslovac în 1920), însoțindu-l la Paris în 1931/1932 (care-i va face cadou o urmeșă), de unde va reveni, și prin România (trecând prin U.R.S.S.) pentru a înlocui pe Eugen Iacobovici (cumnatul ei) care era în pericol de a fi arestat după greva inițiată de comunisti la Grivita (15-16 Feb. 1933). Această activistă a dat pe mâna siguranței românești pe curierul Moscovei care venea din Bulgaria în drum spre Kremlin unde n'a mai ajuns niciodată, după întâlnirea cu Ana. Judecată în Iunie 1936 la Craiova și condamnată, și-a luat drumul închisorilor românești în timp ce soțul, după acte, a fost executat la Moscova pe 16 august 1938 ca -trotkist, zice-se după o relatare a "soției", iar după alții denunțul ar fi fost făcut de siguranță (din partea ei). Ea a fost nevoită să prelucreze între deținutele comuniste cazul Marcel Pauker. În 1940 România după răpirea Bucovinei și a Basarabiei a acceptat să facă schimbul între fruntașul PNT din Bacovina care luptase pentru unirea acestei provincii în România Mare. (Este curios ce sentimente a avut călăul Stalin să aprobe acest schimb, în timp ce pe fiul lui căzut prizonier a refuzat s-o facă, lăsându-l să fie executat de nemți).

Schimbul cu Ion Codreanu s'a făcut la punctul de frontieră Ungheni, acesta manifestându-și indignarea când i s'a spus cu cine o schimba, iar Ana "noastră" a fost primită cu flori și brațele deschise la Moscova de Dolores Ibarruri și Maurice Thorez, care i-au redat-o lui Stalin, devenind maior (sau colonel) în armata roșie. Așa a început să cutreore lagărele de prizonieri incitând la trădare și împreună cu maiorul Vasile Luca alias Lazlo Lukacs să creeze diviziile

de trădători Tudor Vladimirescu pe 2 Oct.1943 și apoi divizia "Horia,Cloșca și Crișan" cu acelaș profil dar cu lecțiior politic pe Valter Roman.

Am socotit necesar evidentierea profilului "moral" al acestor oportuniști, trădători de țară, fiindcă ei au fost cei ce au dezagregat ca "educatori politici" armata română, au participat la furtul voinței naționale și au contribuit la înăbușirea manifestatțiilor anticomuniste.

Asa a început reeducarea poporului român, prin distrugerea armatei, a instituțiilor fundamentale, la suprimarea organizațiilor reprezentative ale poporului continuând cu șălarea creielor, prin minciună, delațiu, ne...folosindu-se de scurșura societății și de schizofrenicii.

U.R.S.S. NE GARANȚĂ INTEGRITATEA TERITORIALĂ ȘI SOCIALĂ PRIN MINCIUNĂ;

"...guvernul sovietic declară că nu urmărește scopuri de cucerire a nici unei părți din teritoriul românesc sau de schimbare a regimului social existent în România și că intrarea trupelor sovietice în România este în exclusivitate dictată de necesitatea militară și de continua rezistență opusă de trupele dușmane." (2 Aprilie 1944:Declarația guvernului sovietic)

Lucretiu Pătrășcanu, delegatul P.C.R. din România, plecat cu delegația pentru semnarea Armistițiului la Moscova, cum a pus piciorul pe pământului rusesc a și început cu atitudinea duplicitară, scriind lui Molotov să-i trimită un colaborator pentru a stabili legături directe și neoficiale pe care-l va prezenta celorlalți membri ai delegației ca o cunoștință personală. Mai ruga să-i faciliteze o întâlnire cu Ana Pauker sau Luca Laszlo.

În urma discuțiilor purtate a doua zi (1 Sept.1944) cu L.Pătrășcanu, A.I.Vășinschi a raportat lui I.V.Stalin și V.Molotov că, el(Pătrășcanu e mandatarul guvernului român, că Maniu și Brătianu se situează pe poziții ostile față de Uniunea Sovietică rămânând adversari ai apartenenței Basarabiei la U.R.S.S., prevenind că în delegație se află Pop, o creatură a lui Maniu, care exprimă exact orientarea și opiniile lui Maniu, inițind discuții împotriva semnării armistițiului și pentru refatoarcerea delegației în țară.

DECI COMUNISTUL ÎNCEPUSE CU TURNĂTORIA, ARMA VICTORIOASĂ A MARXISMULUI.

VORBEN VANT: CONSERVAREA INTEGRITĂȚII.

Atacul de destrămare al României s'a început imediat și de către reprezentanții N.K.V.D-ului după ce conducătorii oficiali ai armatei sovietice au declarat că ei vin în România ca trupe de ocupație, într'o țară dusmană...

Astfel, în mijlocul lunii Ianuarie 1945, maiorul NKVD-ist Svetchnikov, cu Davidenco (reprezentantul URSS în Comisia Aliată de Control din Maramureș) au adunați câțiva zisi comunisti și i-au dus lângă Husț(Ucraina subcarpatică) sub pretextul participării la înmormântarea eroilor căzuți în lupta contra fascismului și acolo, în prezența generalilor G.K.Juvkov și I.R.Malinovschi alături de Clement Gottwald s'a anunțat constituirea Republicii Ucrainei Subcarpatice la care a aderat și Maramureșul românesc prin delegații prezente acolo...La Sighet au fost adunați câțiva comunisti găsiți și în casa unei Benkő Adela, Davidenco(din Comisia Aliată de Control) le-a explicat că "este voința lui Stalin ca Maramureșul românesc să facă parte din U.R.S.S..." "Autorități" impuse, formate din borfași, au jefuit și terorizat pe bieții maramureșeni până pe 5 Martie 1945 când cu toții au plecat la Sighet unde soldații sovietici i-au primit cu focuri de armă la Podul de peste Iza. De reținut că la aceiași dată Maramureșul era încă sub imperiul "Dictatului de la Viena", iar la București sosise Vășinschi să impună guvernul pro comunist al lui Pătru Groza.

În acea lună de iarnă fierbinte, a anului 1945, publicistul Coriolan Gheție intră într-un articol publicat în *Viata Transilvaniei* sublinia: "...Nu Maramureșul face parte din *Tara Românească*, ci oarecum România face parte din *Maramureș*..de acolo ne-am dezvoltat istoria..."

"Eliberării dezinteresati"(după comunicatul din 2 Aprilie 1944) prin col. Borisov și el reprezentantul Comisiei Aliate de Control din *jud.Tulcea*, a organizat un "comitet" din ai organelor sovietice care au lansat o chemare strângând semnături în vederea alipirii Dobrogei la Ucraina .

Și în regiunea Suceava s'a încercat aceeași metodă.

Tinta a fost și a ocupării Moldovei,dacă nu până la Carpați cel puțin până la *Siret* care își aduna apele cu ale Prutului din același masiv,prin intermediul *Ceremnașului* și le văseau unul alături de altul,ca frații , în *Dunăre*.

Pentru a nu pierde timp,comandamentele locale au chemat președinții comunităților evreiești din județele respective cerându-le să li se recomande oameni de încredere pentru constituirea organelor locale,menționând că au ordin în acest sens (din relatarea dr.Resnic Maier președ. comunității din Roman)..Pusi în funcție de ocupant, aceste elemente au început abuzurile excesive mergând până a împiedica întoarcerea acasă a vechilor funcționari. La Iasi s'a făcut un pas mai departe,întocmindu-se un *Memoriu* (desigur la comanda cuiva) prin care se cerea autorităților sovietice sprijinul pentru unirea Moldovei cu U.R.S.S. Printre semnături se găseau rectorul Universității din Iasi,un anume Alexandru Miller, un doctor V.Mărza,un Alexiuc mare proprietar și prefect,Volanschi și alții.

"Integritatea " teritorială fiind dirijată pe făgașul arătat mai sus,s-au creat premisele rezolvării "garantării" regimului social cam în același fel,folosindu-se unelte"autohtone". Aceasta,deoarece cei 742 membri ai partidului comunist din România "în momentul eliberării",erau mulți dincolo de Prut și tot așa de mulți fuseseră"devotați"siguranței românești.

Începutul l-a declanșat *Lucretiu Pătrășcanu* care după întoarcerea de la Moscova folosind cuvinte grele i-a acuzat în *Consiliul de Miniștri* pe *Iuliu Maniu* și *Dinu Brătianu*,făcându-i răspunzători de propaganda antirusescă pe care n-au stăvilii-o.

Iuliu Maniu după ce l-a ascultat cu atenție i-a răspuns printre altele:

"...În fata acestei atitudini a lor (n.n..de jaf,crime,violuri,arderi de sate) nu putem face noi manifestări de dragoste și manifestări de amicitie,când ei fac manifestații evidente;nu numai de dușmănie,dar chiar de ofensă...Oricare ar fi rațiunea politică de clară și de calmă,sunt anumite sentimente care nu pot fi predominante fără ca să nu ne supunem atunci la acte de umilință și la o rușinare totală de publicul românesc. Noi cu publicul românesc trebuie să trăim;noi cu lumea românească trebuie să ne așezăm viitorul...Mai adaug și alt motiv:că noi nu ne-am născut ieri. Povestea noastră cu Rusia și cu armata rusească și *Aliatii*,nu începe de ieri,și de altăieri,ci ea merge de ani..."

Și cu ajutorul acestui *Lucretiu Pătrășcanu* s'au distrus principiile juridice de legalitate,dreptate,separarea puterilor...el fiind autorul înlăturării inamovibilității magistratilor,a promovării muncitorilor(bine înțeles fără studii) prin cursuri rapide de 6 luni,pe posturi de judecători, el a întocmit o lege electorală care a permis falsificarea și furtul voinei naționale în alegeri-le pe care tot el le-a supus sancționării...el a dat afară din magistratură pe cei ce refuzaseră întocmirea proceselor verbale cu rezultate false,el a făcut și a deschis calea ilegalităților "legalizabile",căzând sub incidența lor ce l-au împins la pedeapsa capitală,

INSTAURAREA IMORALITĂȚII

Trădătorii, oportuniștii, aviatorii politici, delatorii... au găsit porțile deschise în urma "eliberatorilor", fiind primele ușle prin care începe demolarea societății românești. Toti erau buși, chiar hotii, criminalii, mai ales denunțătorii, numai ca să mărească baza celor 742 de "tovarăși".

Printre ei se evidenziază din capul locului Mihai Ralea care se duce la Văsischi pe 6 Dec. 1944 și-l toarnă pe Primul ministru Nicolae Rădescu care i-a propus să intre într'un guvern fără comuniști și să-l convingă și pe Pătru Groza să facă acest lucru, neuitând să spună că lui Iuliu Maniu i se datorește criza guvernamentală, spre deosebire de Tătărescu care poate fi folosit drept adversar al lui Iuliu Maniu.

Pe de altă parte Tătărescu cere să fie primit de S. Dangalov (reprezentant din partea URSS în Comisia Aliată de Control) cărui după ce-i critică pe I. Maniu și D. Brătianu își arată orientarea spre colaborarea cu U.R.S.S. oferindu-i disponibilitate.

Tot el în perioada "fierbinte" (16 Feb. 1945) merge și la consilierul P.A. Pavlov cărui îi "deschide" ochii că dr. Nicolae Lupu poate să atragă o bună parte a național tărăniștilor, iar el poate să-l demaște pe Maniu ca dușman al URSS.

Anton Alexandrescu, ilustru necunoscut, după tratativele cu Miron Constantinescu, pe 23 Feb. 1945 anunță înființarea unui Partid Național Tărănesc cu câțiva membri în București și jud. Ilfov, afiliindu-se imediat la FND care-l finanțează pentru scoaterea gazetei, Dreptatea Nouă și-l onorează cu un post de ministru în viitorul guvern neo-comunist.

Numărul "aviatorilor" politici crește numărându-i pe degete: Mihail Chelmegeanu (pe care Iuliu Maniu refuzase să-l primească după ce trecuse prin camarila lui Carol II) și-a făcut un partid democrat și s'a afiliat lui Petru Groza care imediat l-a numit în funcția de Președinte al Comisiei române pentru aplicarea Armistițiului, înlocuindu-l pe Savel Rădulescu; un V.V. Stanciu (avocat) ce se va lipi de P. Groza și va ajunge ambasador în Elveția; Mihai Ralea care va fi blagoslovit la ministerul artelor. și Octav Livezeanu ministrul informațiilor..

Georghe Tătărescu și-a tras și el, câțiva "piloți" la finanțe pe Dumitru Alimănisteanu și la lucrările publice pe I. Gh. Vântu..

În această atmosferă de închinăciune, printre primii din partea armatei s'au plecat generalii, Ilie Crețulescu, C. Vasiliu - Răscanu, C. Dămăceanu (care nu vor rețuza posturi chiar ministeriale), urmați de câțiva subalterni.

Printre intelectualii, nesiliți de nimeni, care au săltat pumnul în sus pentru a obține locuri cât mai bune din punct de vedere politic s'au numărat:

C. I. Parhon, T. Săvulescu, S. Stoilov, C. Daicovici, Al. Rosetti, Emil Condurachi, Gr. M. Moisil, C. Balmuş și încă vreo câțiva, dar s'au remarcat deocamdată cinci prin merite deosebite:

Mihai Sadoveanu care l-a turnat pe prietenul lui Ion Petrovici trimitându-i siguranța să-l aresteze, după ce îi promisese că va interveni să-l salveze și-i ceruse adresa ca să-l țină la "curent";

George Călinescu, după ce în 1944 când americanii străpungeau zidul Atlanticului declara solemn "dacă m-ași hotărî vreodată să intru în politică militanță, Partidul Național Tărănesc va fi singurul loc pentru mine, de altfel trebuie să vă spun că de când votez, votul meu a fost întotdeauna pentru candidații național tărăniști; eu am fost și voi fi alături de partidul care reprezintă democrația în interior și alianta cu democrațiile occidentale în politica externă, pentru motivul că urăsc de moarte orice dictatură, de dreapta ori de stânga." Și n'a trecut nici un an de la aceste declarații și-l vom vedea pe d. G. Călinescu atacându-l pe I. Maniu, militând pentru politica P.C.R., alergând spre deputație.

Tot la un "post", dar de ambasador la Belgrad a alergat și Tudor Vianu și l-a obținut după ce a sugrumat exprimarea liberă în alegerile asociației studenților din Facultatea de litere, pe care le-a prezidat în amfiteatrul Facultății de Fașmacie, contribuind la dărâmarea nu numai în București, dar și pe tară a esafodajului democratic pe care-l slujise de la catedră, până atunci, tineretului.

Tot un profesor universitar și fost ministru liberal până la acel 6 Martie 1945, l-a circa 15 zile după aceasta, într-o conferință de la Casa Sindicatului de la o catedră încadrată de două placarde, în stânga scris "Moarte lui Iuliu Maniu și Partidului national țărănesc", iar în dreapta o altă lozincă "Moarte lui Dinu Brătianu și Partidului national liberal", a făcut un "veninos" rechizitoriu împotriva României interbelice:

"Nu mi-e teamă că în regimul comunist României vor pierde instinctul national sau vor dispărea ca popor conștient. Mie mi-e teamă că actualul regim comunist nu va avea suficientă voință și suficientă energie pentru a pedepsi cum trebuie să fie pedepsiți aparatul de stat al burghoziei și clasa conducătoare exploatoare..." Timp de o oră a tot lovit în cei ce-l educaseră "gresit". Acesta a fost Daniel Danielopolu.

Traian Săvulescu uitându-și legământul luat prin "Discursul de recepție" rostit pe 25 Mai 1938 la Academia Română: "În această clipă solemnă ne închinăm cu venerație memoriei înaintașilor..." se adresa studenților în timp "eliberatorii" călcău totul sub senile: "Domnișoarelor și Domnilor, ne paște o mare primăjdie, ne ocupă rusii, acum se salvează cine poate și cum poate." Și el dând primul Exemplu, înarmat cu concepția marxist-leninistă, punând mâna pe -delațiune- a început să-și terorizeze colegii denunțându-i ca trădători și unelte ale imperi- alismului și fascismului, a strigat "la luptă și la muncă pentru noi cereri în domeniul științelor, literelor și artelor, puse în slujba poporului, pentru con- struirea socialismului, pentru progres și pentru pace, având la bază știința marxist-leninistă, atotbiruitoare." Înălăturând cu brutalitate și plecăciune la înalta stăpânire și-a croit drum spre vicepresedinția Consiliului de Miniștri și presedinția Academiei Române. Din acest post a blamat pe foștii lui colegi și a terorizat pe actualii, George Călinescu, Tudor Vianu... care desei erau pe linie... trebuia să fie principal, frate pe frate să nu se ierte...

Tot om de catedră a fost și Iorgu Iordan care numit ambasador după 6 martie 1945 la Moscova și pentru a-si dovedi utilitatea a început să toarne opoziția alarmând pe Molotov că "Titel Petrescu cu un grup de partizani ai săi manifes- tă acum tendința de a stabili contacte cu Maniu (30-08-1945, în timpul grevei regale)... că partidele istorice, Maniu și Brătianu, nutresc o ură de nedescris împotriva lui Tătăreanu, mai mult decât împotriva lui Groza... că supus presiunii anglo-americane, regele manifestă oscilații...", iar lui A.I. Vășinchi îi rapor- tează după venirea de la București (pe 15 Nov. 1945) că, "guvernul român face bine luând măsuri severe față de cei ce încălcă ordinea (referinduse teroarea și arestările de după 8 Nov. 1945). Revenit de la Kremlin și intrând în câmpul intelectual ce se plămădea pe bază marxistă, Iorgu Iordan a cerut imediată revizuire a tuturor numirilor făcute de după 1939 și numit la conducerea Institutului de Linvistică a trecut la revizuirea Dicționarului Limbii Române elabo- rat de Sextil Puscariu, iar din funcția de vicepresedinte al Academiei roșii a urmărit și el ca și T. Săvulescu, terorizarea colegilor.

Și câți, și mai câți de astfel de autoreeducați sub a căror privire și aproba re s-au ars sute de mii de volume, de la Academie în jos până în ultimul sat, astfel înaintându-se prin haos și turnătorie spre triumful cultului personali- tății, prin sfărâmarea tradițiilor învechite, urmând îndemnul lui Leonte Răutu: "Noi trebuie să le cerem poezilor să dea mai multă atenție gramaticii care, așa cum ne învață tovarășul Stalin, constituie, împreună cu fondul principal de cuvinte, temelgia limbii, esența specificului ei."

Leonte Răutu, pe nume Lev Olgenstein, a fost pe post de călău răspunzând de cultura românească.

Unde se ajunsesse cu perversiunea culturală a acestor oportunisti intelectuali este suficient să ne gândim că legitimau un regim al căror conducători impusi de Moscova, erau în cea mai mare parte trădători, venetici și foarte multi informatori ai fostei siguranțe, printre ei numărându-se: Părvulescu Constantin ("Dan" ca nume de agent), Koffler Remus ("Sergiu" nume de agent), Margulius Samuel (sec cretar p.c.r.), Zilber Herbert, Araday Victor, Schraer Iosif, Patrăscanu Lucretiu, Bodnăras Emil, Preoteasa Grigore, Tohari Georgescu, Constanta Crăciun, ~~Vădila Luce~~. Instalarea imoralității începuse.

CONTINUAREA REGIMULUI SOCIAL PRIN FORȚA MERGAND PANA LA GENOCID.

După pumnul în masă al lui Văsinschi și impunerea guvernului Petru Groza, a doua zi, pe 7 Martie 1945 a sosit de la Moscova o delegatie compusă din Evgheni Suhalov (delegatul P.C. al URSS) care a ținut o sedință secretă cu Ana Pauker, Constantin Părvulescu și Constantin Doncea, de față fiind Sulmb Borezinsky (reprezentant al Cominternului și trimis special al lui Stalin, ca observator pentru problemele românești) precizându-se cele zece măsuri pe care p.c.r.-ul trebuia să le îndeplinească, dar trei dintre ele aveau definitiv angajamentul luat pe 2 Aprilie 1944 de schimbarea regimului social. Acest plan de 3 ani a fost îndeplinit printr-o politică dură de represiune. Trei din aceste puncte, care reprezentau esența introducerii dictaturii comuniste (2, 5, și 7) subliniază:

2. Desființarea armatei în forma ei actuală și crearea unei armate noi, din diviziile "Tudor Vladimirescu" și "Avram Iancu" (care a luat ființă însă sub numele de "Horia, Cloșca și Crisan) ca și din toți ofiterii care activează pe teritoriul sovietic; ...

5. Abdicarea Regelui și exilarea Familiei Regale; ...

7. Suprimarea partidelor istorice, prin uciderea și răpirea membrilor; ...

În această fază a represiunii, de sub conducerea lui Gheorghiu Dej, a fost numit ca rezident al Moscovei, generalul Grigori Fedicikin, un adevărat satrap.

2. Pe 12 Aprilie 1945 s'a înființat și cea de a doua divizie de trădători sub conducerea generalului Mihai Lascăr având ca locțiitor al comandantului pentru educație și cultură pe Dumitru Petrescu (C.F.R.-ist condamnat în procesul Grivița), având ca șef al secției de educație și cultură pe maiorul Valter Roman. Această divizie și-a făcut intrarea în țară pe 15 Iulie 1945 instalându-se la Pitești și participând și la represiunile mișcărilor de protest contra abuzurilor comuniste, cât și la falsificarea alegerilor din 19 Nov. 1946, în Banat.

Prima divizie trădătoare formată în 1943 sub comanda lui N. Cambrea a participat la război și prin Legea 320/26-04-1945 a fost integrată în armata română cu un scop precis, de dezintegrare a armatei. Au fost aleși 1.000 de polițrucii și în Aprilie au fost aduși de pe front constituind nucleul Inspectoratului de E. C.P. (Educație, Cultură și Propagandă) sub conducerea generalului Victor Precup. Din acest inspectorat egal ca importanță cu marile comandamente ale armatei, s'au numit comandanții adjuncți la toate nivelele din armată și care aveau puteri discreționare. Pe lângă faptul că au pregătit scoaterea din armată a mii de cadre bine pregătite (cu peste 150 de generali), au fost prezenți și în toate represiunile din orașe și de la sate. Iar ostașii rămași în armată precum și noile contingente ce urmau să-și îndeplinească serviciul militar, au fost supuși reeducării marxist-leniniste.

Decapitată și desmembrată fosta armată, a ajuns o unealtă de temut în mâna unor neisprăviți, la dispoziția regimului instaurat de Kremlin, putându-se asigura condițiile pentru îndeplinirea punctului următor din program:

5. Abdicarea Regelui și exilarea Familiei Regale, sub amenințarea pistolului lui Petru Groza, pe 30 Decembrie 1947. Acest eveniment s'a produs la un an după ce regele legitimase parlamentul ieșit prin fraudă de la 19 Nov. 1946, cu tot avertismentul lui Iuliu maniu din 30 Nov. 1946: "...Țara s'a manifestat într'un iureș general pentru Rege. De aceea monarhul trebuie să înțeleagă acest lucru acum

cât mai este timp, mâine însă când nu vor mai exista alte rezistențe, comunistii vor da asaltul definitiv și poate hotărâtor asupra monarhiei..."

Din nenorocire, omul politic a avut dreptate, iar sfătuitoarii lui au dispărut unii prin exil, alții prin țepaite.

7. Pentru împlinirea acestui punct de "suprimarea partidelor istorice..." Gh. Gheorghiu Dej avea sprijinul lui Vășinschi și chiar al lui Stalin, întorcându-se de la Moscova la sfârșitul lunii Ianuarie 1945 cu aprobarea Kremlinului: "Eliminarea din viața politică a lui Iuliu Maniu, președintele FNT".

Timp de 2 ani s'a dezlăsat o propagandă desănată cerându-se moartea atât prin manifestatii de stradă cât și prin presă, încercându-se o dizidentă gon N. Lupu-D.R. Ioanitu, sau fel de fel de infiltrări în conducerea partidului (până și a colonelului Stefan Stoica dirijat de vărul lui Lucretiu Pătrășcanu), toate acestea până după 10 Feb. 1947 când s'a semnat Tratatul de Pace de la Paris. După această dată s'a trecut la arestări din ce în ce mai dese și mai numeroase de membri ai partidului, până s'a trecut la înscenarea de fugă de la Tâmbaș din 14 Iulie 1947, reușind o parte din membrii să-i facă să se desolidarizeze.

Așa că pe 30 Dec. 1947 nu mai avea cine protesta. Regele forțat, a semnat.

Nu trebuie să uităm că după 6 Martie 1945 comunistii au trecut la lichidarea miscării legionare, prin santaj, infiltrări și trădări interioare, prin încheierea unui -Pact- între Teohari Georgescu și Nicolae Petrescu, cu binecuvântarea Anel Pauker și a lui Vasile Luca. Aceasta a durat până pe 15 Mai 1948 când s'a dezlăsat cea mai mare acțiune de arestări (peste 3000 oameni într'o noapte), după liste furnizate chiar din interiorul miscării legionare.

Dar după modelul sovietic, sub al cărui "imperiu" intrasem, au continuat parolele cu suprimarea opoziției și luptele interne, răfaiala "socială" pentru putere. În această confruntare s'a amestecat în noiembrie 1945 și Vășinschi solicitându-l pe Constantin-Titel Petrescu, Președintele Partidului Social Democrat să treacă alături de comunisti. Acesta i-a răspuns rusului că își face politica lui.

Acest refuz nu a fost uitat și oamenii pro-moscoviti din Partidul Social Democrat au reușit prin manipulari și o scrisoare apocrifă, făcută de un cadru universitar (Tudor Ionescu-Plastograful), să scoată din partid, la Congresul PSD, pe Const. Titel Petrescu, Anton Dumitriu, Ion Flueraș, Iosif Jumanca și alții.

Astfel s'a produs ruptura definitivă între Partidul social democrat care a hotărât să meargă la alegeri pe liste separate și partidul comunist care i-a "furat" prin santaj o mulțime de membri. Pasul următor a fost făcut pe 5/6 Mai 1948 când au fost arestați toți adepții lui Constantin Petrescu, li s'a înscenat un proces și au fost condamnați la pedepse grele. O parte din ei au murit în temnițe. S'a încercat după moartea lui Stalin o reconciliere cu social democrații, dar nu înainte de a fi compromis. Prin Decretul nr. 555/8 Dec. 1955, Constantin Titel Petrescu a fost grațiat de restul pedepsei după ce lăsase o scrisoare, publicată pe 18 Dec. în Scânteia și pe 30 Dec. în Gândul Patriei, prin care ajungea la "unele concluzii după o lungă și matură gândire, care i-a permis să ia cunoștință de greșelile lui față de linia dreaptă urmată de partidul muncitoresc. Poporul care atât de mult a suferit în trecut și care în prezent are parte de o viață nouă și fericită, trebuie să înțeleagă aceste slăbiciuni inerente unei perioade de transformări istorice..."

A acceptat această înjositoare -reeducare- sub promisiunea solemnă a comunistilor că vor fi eliberați toți prietenii lui. După ce a ajuns acasă, a aflat că soția i-a fost arestată, locuința din strada Marcovici confiscată, mutat cu chiire într'o garsonieră în fața Direcției Militare. Capitalei, pentru a fi mai bine supravegheat. Dar lovitura cea mai grea a fost când a aflat că eliberarea s'a făcut la intervenția liderului laburist Hugh Gaitskell. Compromis a murit decepționat pe 1 Sept. 1957.

Astfel de încercare de santaj s'a făcut și cu Ion Mihalache, dar nu s'a reușit. Vom asista la santajele și reeducările ce vor urma.

UN CRIMINAL SI-A BATUT JOC DE TARA,

Acest Gheorghe Gheorghiu-Dej, împins la putere de oamenii Moscovei a început să deslăntuie cea mai groaznică reprimare cunoscută în România și să facă să curgă sânge nevinovat peste tot.

Cei din jurul lui care-i puteau periclitiza poziția au fost primii, ale căror capete au căzut, folosindu-se de unii împotriva altora.

"Să nu aveți nici un fel de șovăială față de acești câini turbați (referindu-se la adversarii politici). Unde-i întâlniți, loviți-i cu toată hotărârea, striviți-i!" (Pe 13 Feb. vorbind la mitingul din Piața Națiunii, 1945).

Și Gheorghiu-Dej a început strivirea cu Ștefan Foris, înaintasul lui ca Secretar al Partidului Comunist din România, pe care a dat ordin să-l aresteze a doua oară în 1945 și după ce a trecut prin case conspirative, în vara anului 1946, un alt ordin a primit Gheorghe Pintilie ca să termine cu el. Același lucru i l-a spus și Teohari Georgescu, ca să-l lichideze. Și Pantiușa împreună cu soțul lui ("Neciu Dumitru") l-a strivit cu o rangă de fier. În același fel s'a procedat și cu Părgariu N. și încă unul. Toți trei au fost îngropați într-o casă de pe Aleea Alexandru. Când i s'a spus că a fost lichidat, Gheorghiu Dej a spus: "bi-ne că am terminat și cu jigodia asta."

Tovărășul lui Gheorghiu-Dej, ministrul Teohari Georgescu așa procedase și el cu procurorul Gheorghe Giugiuc, de la Orăiova, care-i întocmise un dosar de drept comun. Imediat după 6 Martie 1945 dădu-se ordin să fie arestat și adus la București și dat pe mâna lui Sfetcovici Grigore ca să-l lichideze. Și în luna Iulie 1945 a fost aruncat de la etajul V al Prefecturii Poliției Capitalei. S'a făcut proces verbal că reținutul și-a tăiat venele, și dosarul lui Teo a dispărut odată cu dispariția procurorului Giugiuc.

Cei doi ealâi și-au continuat cărdășia, și-au asociat și pe alții punând la cale barbariile de la Pitesti și Gherla, după care tovarășia s'a desfăcut.

Tot răfușeli tovarășești între cei mai buni, care aruncaseră țara în cel mai represiv și sângeros regim. Și cel mai tare, care-și consolidase poziția a luat în Feb. 1952 pe Teohari Georgescu, Ana Pauker și Vasile Luca, i-a băgat în celele de la Ministerul de Interne, scoțându-i din viața politică, iar pe V. Luca l-a trimis în veșnicie după trecerea prin infernul de la Râmnicul Sărat și Aiud.

Odată cu dispariția lui Stalin, Gheorghiu-dej s'a grăbit să termine și cu unul care nu-i dădea timp să se bucure de "viață". scotit adversar potential. Era Lucretiu Pătrășcanu, pe care-l arestase în 1948 Teohari Georgescu, îl tortura-se îngrozitor și acum, în 1954 i-a "monștat" un proces scandalos, l-a condămnat la moarte și în 17 Aprilie a fost împâscat la Jilava.

Privind în jur, acest călău Gh. Gheorghiu Dej își vedea postul asigurat și nu mai conta crimele săvârșite până acum. De acum înainte el le va patrona și els vor continua și cu o mai mare sălbăticiie, dar de către uneltele lui, la ordinul lui, pentru a se termina cu țărani, cu cei din munți, cu tineretul și intelectuali, care nu văd calea victorioasă și luminoasă a socialismului.